

Решението за двуезично издание е продиктувано от желанието на Людмила дори и чужденците да могат да се горкосят до българската литература и нейните послания

“МИСЛИТЕ УПРАВЛЯВАТ ИЛЮЗИИТЕ НИ, ДУМИТЕ И ДЕЙСТВИЯТА ПРОМЕНЯТ РЕАЛНОСТТА

се окажат човекоподобните, рисувани някога от пещерните хора. Стори ми се оригинална и различна история и реших да я разкажа в кратка форма, защото силата ѝ е в самата идея, не в раздуването ѝ. Разработих я за ген, написах я за три дни, четете се за два часа. Това е философска приказка за нас, хората – от началото ни до края, концентрират от гуми и идеи, които се четат бързо в натовареното ни ежедневие, но целта им е да оставят размисли задъго.

Г: Къде се раждат ангелите?

ЛФ: Години наред тази история носеше името „Как умират ангелите“, а идеята бе читателят да открие къде се раждат. При последната ѝ редакция обаче сякаш самата аз открих един различен отговор за себе си и промених заглавието. Нека и всеки читател сам открие своя отговор и ако го вдъхнови за нови идеи, опасения и надежди, значи поне малко съм успяла с посланието.

Г: Разказваш ни за една постапокалиптична среда, където Земята вече е унищожена – ти самата къде живееш – в бъдещето, в миналото или в настоящето, и как се справяш със страховете за това, което предстои?

ЛФ: Земята е унищожена, но съще-

временно и преродена. А аз се справям със страховете си най-вече като се опитвам да ги преодолявам с решения. Стремя се повечето ми романи да са не само истории, но и послания за един по-добър свят, който зависи от всички ни. Считам, че ролята на твореца е да изобразява огледала за местата, където сме, както и пътица за местата, на които трябва да стигнем.

Г: С какво те провокират хората, успяват ли да те изненадат положително и вярваш ли, че можем да бъдем искрено добри?

ЛФ: Категорично. Дори когато виждам лошото около мен, пак вярвам, че доброто е възможно. Също така считам, че когато посееш добро, ти отговарят с добро. Истината е, че съм видяла и много случаи, в които това не се случва. Но от вярата си в доброто все още не мога да се откажа, защото какво ще ни остане след надеждата за доброто?

Г: Какво е лицето на съвременната българска литература, което виждаш?

ЛФ: Все още бих я нарекла комплексирана. За съжаление. Сякаш все още голяма част от произведенията ни се създават по-скоро в услуга на разни личностни комплекси, отколкото с желание за

добро и интересно произведение за читателя. Именно поради тази причина четените автори се атакуват и обиждат, а нечетените се въздигат в разни високи литератури, за да компенсират липсата на добра история. За мен подобни целения са безумни и са израз на комплекси. Все по-често обаче забелязвам, че млади автори са по-склонни да създават интересни творби, отколкото да се стремят да са нечетивно оригинални. Последните години забелязвам много частни опити за освобождаване от комплексите за висока и нискока литература и това ми дава увереност, че скоро у нас ще се пише литература с лица и повече толерантност между различните автори.

Г: Кои са най-смелите ти мечти за нас, българите?

ЛФ: Да преодолеем егоизма си, късогледството и личните си слабости. Да мислим повече за човека до нас, за някого – така ще има винаги кой да се грижи за поне един от обществото.

Г: Каква сила притежават думите?

ЛФ: Думите са магията на душата – очите, лицето ѝ. Мислите управляват илюзиите ни, думите и действията променят реалността ни. ■